

Posudek vedoucího diplomové práce na diplomovou práci Mgr. Karmen Barsegyan „Státová právní postavení Náhorního Karabachu“

Diplomová práce je sepsána v rozsahu 54 normostran textu, k němuž je připojen přehled jejího obsahu, seznamy zkratk, použité literatury a dalších pramenů a tři přílohy obsahující ústavněprávní dokumenty týkající se Náhorního Karabachu v ruském jazyce.

Práce je členěna do tří částí. V první se diplomantka podrobně věnuje historickému vývoji území Náhorního Karabachu od ranného středověku až do počátku 90. let 20. století, kdy vyvrcholilo úsilí karabašských Arménů vytvořit vlastní samostatný stát. Popisuje přitom všechny podstatné historické milníky, které formovaly cestu vedoucí k přijetí dvou deklarací ze září 1991 a z ledna 1992 vyhlášujících nezávislou Republiku Náhorní Karabach (jejich plný text je v přílohách č. 1 a 2), vzniklou v hranicích dosavadní stejnojmenné autonomní oblasti v rámci Ázerbájdžánské SSR, resp. Ázerbájdžánu.

V druhé části práce, která je jejím těžištěm, se diplomantka zevrubně zaobírá postavením Náhorního Karabachu ze státovědeckých a ústavněprávních hledisek. V ní se věnuje zejména analýze první ústavy Náhorního Karabachu z roku 2006, a to jak z hlediska jejího textu (neoficiální překlad jejího návrhu do ruštiny je v příloze č. 3), tak i jejímu praktickému naplňování (str. 42 n.). Autorka popisuje zejména fungování ve své podstatě prezidentské formy vlády v podmínkách Náhorního Karabachu (přímo volený prezident vymykající se v ústavě výslovně zakotvenému principu dělby a vyvážení zákonodárné, výkonné a soudní moci). Zmiňuje i další ústavní instituty, zejména ochranu základních práv a svobod (s. 30 n.), včetně instituce Ochránce práv člověka, referendum (obligatorní při změně ústavy) aj. Zajímavé by nepochybně bylo, kdyby se diplomantka v práci vyjádřila i ke vzorům, z nichž tvůrci ústavy Náhorního Karabachu čerpaly při koncipování jejího obsahu.

Třetí část práce je zaměřena na postavení Náhorního Karabachu z hlediska mezinárodního práva. Diplomantka v ní dokládá, že Náhorní Karabach sice splňuje pojmové znaky státu, jeho prosazení se v mezinárodním společenství však vážne na nedostatku uznání ze strany jiných států, když jej jako nezávislý stát uznává jen Arménie. Podle diplomantky proto nelze v případě Náhorního Karabachu hovořit o suverénním státě (s. 25), což dokládá i skutečnost, že občané Náhorního Karabachu mají současně arménské státní občanství a „*při zahraničních cestách se vždy prokazují právě arménským cestovním dokladem a cestují jako občané Arménie*“ (s. 27). Podnětné je také diplomantčino srovnání širšího mezinárodního uznání Kosova se situací Náhorního Karabachu (s. 50).

V závěru práce diplomantka kriticky reflektuje rovněž stanovisko Ázerbájdžánu k problému Náhorního Karabachu (s. 53 n.). Vcelku realisticky k současné situaci Náhorního Karabachu konstatuje, že „*faktický stav, který dnes panuje ..., že tato země není uznávána, je důsledkem geopolitických zájmů velmocí, které ve snaze získání a udržení kontroly v regionu spíše hájí zájmy Ázerbájdžánu, coby spojence Turecka*“ (str. 54).

Závěr: Předložená diplomová práce splňuje formální požadavky kladené na práce tohoto druhu. Po stránce obsahové jde o práci nadprůměrnou, zpracovanou s využitím cizojazyčné odborné literatury a dalších pramenů. Práce je hodnotná rovněž tím, že jednak zpracovává komplexně její téma z hledisek státovědeckých, ústavně- i mezinárodněprávních, jednak přináší i některé aktuální informace o ústavních a politických reáliích Náhorního Karabachu, které jsou českému čtenáři zpravidla obtížněji dostupné. Práci proto **doporučuji** k obhajobě.